

Side, saaledes at de efter henholdsvis 1, 2, 3 eller 4 Aars Forløb kunne komme i Betragtning til at nyde det Gode, denne Lov tilbyder. Men jeg er enig med det ærede Medlem i, at, skulle vi særlig fæste Blikket paa de ældre Arbejdere, hvad jeg aldrig har hørt, og hvad der aldrig har været sagt eller skrevet noget om, saa skulle vi ind paa en helt anden Vej, saa skulle vi slet ikke forlange hverken 400 eller 600 eller 800 Kr., men saa skulle vi skaffe dem Hus og Jord, uden at de skulle udrede noget kontant Beløb. Jeg tror ikke, der bliver nogen anden Udvej, i alt Fald ikke i de fleste Tilfælde. Naturligvis er der Undtagelser ogsaa paa dette Omraade, men i det store og hele kan det ikke lade sig gøre. De unge derimod kunne vi hjælpe paa den Maade, vi havde foreslaaet; men som sagt: vore Forslag ere tagne tilbage, og jeg skal derfor ikke sige mere derom.

J. H. Jensen: Over for en Udtalelse, der nu kom fra det ærede Medlem, vil jeg sige, at naar han mente, at en Karl og en Pige kunde lægge hver 100 Kr. til Side om Aaret, var det at tage Munden vel fuld. Hos os faar en Pige ikke stort mere end 100 Kr. i Løn, og hun skal dog bruge en Del selv. Men jeg skal villig indrømme, at Tjenestetyende kunne lægge Penge til Side, naar de ere økonomiske og sparsommelige. Naar det ærede Medlem mener, han har ikke hørt nogen Udtalelse om, at ogsaa de ældre skulde hjælpes, saa se blot, hvad der staar i Lovforslaget. Aldersgrænsen er der sat til 25—50 Aar. Det er Bevis for, at der er tænkt paa andre end unge Mennesker i Lovforslaget. Naar det ærede Medlem mener, det er umuligt for Folk, der sidde i en Lejestue og maa ske have mange Børn, at skaffe 400 Kr. til Veje, vil jeg erkende, at i mange Tilfælde er det umuligt. Men det ærede Medlem ved ligesaa godt som jeg, at dersom det er en hæderlig og dygtig Familie, kan der nok være Mennesker, som ville hjælpe dem til at komme i Besiddelse af disse Penge. Men naar Summen fordobles, kommer det ud over Mulighedens Grænser. Jeg mener, at vi skulle holde os til den lave Sum for at hjælpe dem, der ere i haardest Betryk, og som ere mest værdige til at blive hjulpede.

P. Christensen: Jeg synes, at Udvalget i denne Sag fortjener Ros, fordi vi fra alle Sider ere blevne enige om Resultatet. Jeg vilde meget beklage, om de Bestræbel-

ser, der fra anden Side nu blive gjorte for at forringe denne Sags Betydning, skulde lykkes under de fremtidige Forhandlinger. Det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) fremhævede det som en overordentlig stor Fordel ved Lovforslaget, at de Penge, som Husmændene kom til at skylde efter denne Lov, stode uopsigelige. Er det naaet dertil, at vi skulle fremhæve dette som en stor Fordel, forstaar jeg det ikke, thi det er dog en Kendsgerning, at man ogsaa ad anden Vej kan faa nopsigelige Penge, naar man betaler sine Renter; det kan man faa gennem Kreditforeningerne. Jeg synes, naar man skal fremhæve dette som en Fordel ved Lovforslaget, maa det være smaat bevendt dermed. Det ærede Medlem for Vestervig mente, at denne Lov ikke skulde være som Kasteskyts, jeg vil sige til det ærede Medlem, den skal heller ikke være Blaar, hvormed man stopper Øjnene paa Landarbejderne. — Til det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage), som ikke vil, at denne Sag skulde sammenlignes med Landboreformerne i forrige Aarhundrede, vil jeg sige, at han kan for sit Vedkommende være vis paa, at han skal ikke blive sammenlignet med de Samfundsreformatorer, som gennemførte disse Reformen, selv om han repræsenterer en saa udviklet Kreds som Fredensborg, hvor endog Kvæget i vor Tid har Stemmeret.

Ordføreren (N. Pedersen): Det er kun faa Bemærkninger, jeg nu vil gøre. Jeg vil dog over for det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) sige, at naar han udtalte, at jo mere Arbejderne selv tilskøde, jo mindre vilde Gælden blive og jo bedre deres virkelige økonomiske Stilling, vil det sikkert være temmelig klart, at naar en Arbejder skal have en Jordlod og indskyde 800 Kr. eller 600 Kr., hvor meget det nu er, saa vil han være nødt til, og naar det er en dygtig og paalidelig Arbejder, vil det ogsaa være let for ham at gøre private Laan, det hindrer Loven ham jo ikke i, men disse Laan skal han jo forrente og afdrage. Men det er ingenlunde Tilfældet, at Arbejderen bliver bedre stillet ved at faa private Laan, som han skal afdrage, fremfor at faa Statslaan rentefrit. Det ærede Medlem vil indse, at det sidste er fuldstændig til Arbejderens Fordel. Naar det ærede Medlem sagde, det i Fjor var den almindelige Mening, at man maatte komme dertil, at Arbejderne skulde udrede en Femtedel, maa jeg sige, skønt jeg ikke skal yppe Strid derom, at deri tror jeg, det ærede Medlem tager fejl, og jeg